

Sygn. akt VU 731/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 731/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił E. S. prawa do emerytury, z uwagi brak 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Od decyzji powyższej wnioskodawca E. S. złożył w dniu 3 lipca 2015 roku odwołanie, w którym wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury po zaliczeniu do szczególnego stażu pracy okresu zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w P.od 13 grudnia 1977 roku do 14 lipca 1998 roku

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając uzasadnianie z zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 15 maja 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Z dniem 6 sierpnia 2015 roku nabył on prawo do świadczenia przedemerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akt emerytalnych, pismo (...) z dnia 4 września 2015 roku)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 26 lat 11 miesięcy i 11 dni. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych 3 lata 8 miesięcy i 13 dni tj. okres zatrudnienia od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku w Fabryce (...) S.A.

w P.. (od 15 lipca 1998 roku (...) Sp. z o.o. w P..).

(dowód: decyzja ZUS z dnia 3 czerwca 2015 roku k. 20 akt emerytalnych)

E. S. w okresie od dnia 13 grudnia 1977 roku do 14 lipca 1998 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) S.A. w P.., a od 15 lipca 1998r. z mocy art. 23⁽¹⁾ k.p. stał się pracownikiem (...) Sp. z o.o. w P.., gdzie pracował do 30 czerwca 2010r.

W dniu 17 grudnia 1984 roku wnioskodawca uzyskał uprawnienia do obsługi wózków akumulatorowych i spalinowych.

W dniu 3 czerwca 1992 roku wnioskodawca ukończył kurs dokształcający kierowców wyznaczonych do przewozu materiałów niebezpiecznych.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31.10.1979r. k. 7 akt emerytalnych, upoważnienie i zaświadczenie k.17akt emerytalnych)

W spornym okresie od 13 grudnia 1977r. do 1990r. wnioskodawca pracował na stanowisku konwojenta. Jeździł wówczas wraz z kierowcą samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 18 ton, którym były przewożone: gazy techniczne w butlach 50 kg (tj. dwutlenek węgla, acetylen, tlen), farby w pojemnikach po 20 litrów, kwasy w zbiornikach o pojemności 200 litrów, beczki z farbą o wadze od 1 kg do 100 kg oraz karbit w pojemnikach o wadze 50 kg. W przypadku przewożenia gazów technicznych z kierowcą jeździło dwóch konwojentów. Do obowiązków konwojentów jak i kierowcy należał załadunek i rozładunek samochodu. Oprócz prac załadunkowych i rozładunkowych do obowiązków wnioskodawcy należał nadzór nad przewożonym towarem, jego zabezpieczenie, wypełnianie związanej z tym dokumentacji oraz dokonywanie rozliczeń finansowych.

Następnie przez kilka kolejnych lat do końca 1994r. wnioskodawca pracował w magazynie jako wydawca magazynowy. Do jego stałych obowiązków należało przewożenie wózkami widłowymi materiałów z magazynu do załadowania na samochód ciężarowy, a po rozładowaniu z samochodów odwiezienie ich do magazynu oraz rozwożenie wózkami akumulatorowymi butli z gazem po zakładzie.

W okresie od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 2008 roku wnioskodawca pracował w warsztacie samochodowym jako mechanik samochodowy i w ramach swoich obowiązków naprawiał samochody osobowe i ciężarowe. Napraw tych wnioskodawca dokonywał zarówno w kanałach remontowych jak i poza kanałami. Wnioskodawca w kanałach dokonywał przede wszystkim napraw podwozia i skrzyni biegów. Te prace zajmowały mu około 3/4 dnia pracy. Poza kanałem wykonywał takie prace jak malowanie pojazdów i naprawa silników.

(dowód: zeznania świadka Z. K. protokół rozprawy z dnia 10 listopada 2015 roku 5 minuta 22 sekunda-15 minuta 21 sekunda, zeznania świadka R. B. protokół rozprawy z dnia 10 listopada 2015 roku 15 minuta 21 sekunda-25 minuta 41 sekunda, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2016 roku 3 minuta 55 sekunda- 17 minuta 2 sekunda)

W wystawionym świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 2010 roku (...)

Sp. z o.o. w P.. w likwidacji zaświadczyła, że w okresie od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 2008 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechanika samochodowego w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm. Wykaz A Dział XIV poz. 16 oraz Zarządzenia Ministra Transportu nr 64 z dnia 29 czerwca 1983 roku Wykaz A Dział XIV poz. 16 pkt.2 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku w sprawie prac szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz.Urz. MK nr 10 poz.77).

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2010 roku k.8-9 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwolanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zakwestionował szczególne warunki pracy wnioskodawcy w okresie zatrudnienia od 13 grudnia 1977 roku do 31 grudnia 1994 roku w Fabryce (...) S.A. w P..

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 13 grudnia 1977 roku do 31 grudnia 1994 roku, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Organ rentowy zakwestionował, aby wnioskodawca w spornym okresie pracował w szczególnych warunkach wskazując, że brak jest podstaw prawnych do zaliczenia tego okresu bowiem pracodawca nie potwierdził tego faktu w świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 2010 roku, a sam wnioskodawca nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego jakie prace, na jakich stanowiskach i w jakim wymiarze czasu wykonywał w spornym okresie.

Wprawdzie stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie

posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Brak zatem takiego świadectwa nie wyklucza dokonania ustalenia pracy w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. W takiej sytuacji to jednak na skarżącym spoczywa ciężar wykazania, że świadczona przez niego w spornym okresie praca była pracą w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca nie sprostął temu obowiązkowi. Sąd ustalił charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy na podstawie zeznań świadków: Z. K. i R. B. oraz samego wnioskodawcy. Po skonfrontowaniu zeznań świadków i wnioskodawcy z dokumentami znajdującymi się w aktach ZUS wnioskodawcy, Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od dnia 13 grudnia 1977 roku do 1990 roku pracował na stanowisku konwojenta, a następnie do 31 grudnia 1994r. jako wydawca magazynowy w magazynie.

Z zeznań świadków i wnioskodawcy wynika, że do obowiązków konwojenta należał: nadzór i zabezpieczenie przewożonego towaru, wypełnianie związanej z tym dokumentacji i dokonywanie rozliczeń finansowych, a także uczestniczenie wraz z kierowcą w załadunku i rozładunku przewożonego towaru.

Z kolei na stanowisku wydawcy magazynowego – jak wynika z zeznań świadków - do obowiązków wnioskodawcy należał przewóz wózkami widłowymi materiałów z magazynu do załadunku na samochód i po rozładunku do magazynu a także rozwożenie wózkami akumulatorowymi butli z gazem po zakładzie.

Wnioskodawca szczególnych warunków swojej pracy upatruje w tym, że przy załadunku i rozładunku miał kontakt z materiałami niebezpiecznymi tj. gazy techniczne, farby, karbit, za co otrzymywał dodatek pieniężny dla pracujących w warunkach szkodliwych.

Pracami w szczególnych warunkach są tylko takie prace szkodliwe dla zdrowia, które zostały wymienione przez ustawodawcę w załączniku nr 1 wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, a nie prace za które pracownik otrzymywał tzw. dodatek szkodliwy, jak chce skarżący.

Przechodząc do analizy prac wymienionych w wykazie A przez pryzmat pracy wykonywanej w spornym okresie przez skarżącego na stanowisku konwojenta oraz wydawcy magazynowego należy stwierdzić, że w grę mogą wchodzić jedynie ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie (pkt. 1 dział VIII wykazu A) albo prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych (w pkt. 40 działu IV wykazu A)

Sformułowania użyte przy redakcji pkt. 1 dział VIII wykazu A nie są jednoznaczne i pozwalają na dwie jego interpretacje.

Po pierwsze można przyjąć, że skoro ustawodawca nie dokonał rozbicia prac wymienionych w pozycji 1 dziale VIII na dwa podpunkty tj. na ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz na przeładunek poszczególnych materiałów, a przeciwnie, określenie czynności stanowiących pracę w szczególnych warunkach zawarł w jednym zdaniu, bez ich rodzajowego rozdzielenia, to oznacza, że prawidłowa wykładnia tego przepisu wskazuje, że ustawodawca chodzi o załadunek, wyładunek i przeładunek, ale właśnie materiałów niebezpiecznych, a nie jakichkolwiek. Z tych też względów sam fakt dźwigania dużych ciężarów jest niewystarczający, bowiem przedmiotowa pozycja dotyczy przede wszystkim obcowania z produktami szczególnymi, zaś głównym jej wyznacznikiem nie jest tu waga tych produktów. Takie stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 4 grudnia 2013r. w sprawie III AUa 471/13. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku argumentował, że podobny zabieg redakcyjny został zastosowany w pkt 40 działu IV, gdzie mowa jest o „pracach magazynowych, załadunkowych, rozładunkowych, transporcie oraz

konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych”. Również i tu zastosowano spójnik „oraz”, a nie budzi wątpliwości fakt, że w wymienionej pozycji chodzi wyłącznie o prace, w których pracownik ma bezpośredni kontakt z wymienionymi tam substancjami (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2013 r. III AUa 788/12).

Drugi sposób wykładni tego przepisu zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 6 sierpnia 2014r. w sprawie III AUa 2022/13 wiąże szczególne warunki prac wymienionych w poz. 1 działu VIII albo z ponadprzeciętnym, szkodliwym dla zdrowia wysiłkiem fizycznym (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe) albo ze szczególnie szkodliwymi właściwościami towaru, który jest przeładowywany (przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie).

Bez względu jednak na to, który sposób interpretacji pkt 1 działu VIII oraz pkt. 40 działu IV wykazu A przyjąć w przedmiotowej sprawie i tak nie sposób uznać, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace tam wymienione.

Wnioskodawca zajmował się wprawdzie załadunkiem i wyładunkiem towarów, ale prace te dotyczyły zarówno ciężkich towarów (butle z gazami technicznymi (80-100kg), beczki po paliwie (200 litrów), farby (o wadze do 100 kg), jak i towarów o mniejszej wadze np. farby o wadze od 1 kg. Ponadto prac załadunkowych i wyładunkowych nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż jako konwojent większość czasu spędzał w samochodzie nadzorując i zabezpieczając przewożony towar, a nadto zajmował się wypełnianiem dokumentacji i sprawami finansowymi, co należało do jego podstawowych obowiązków. Wnioskodawca nie przeładowywał materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących. Przewożone towary były bowiem już zapakowane w butle i pojemniki. A zatem skarżący nie miał bezpośredniego kontaktu z niebezpiecznymi substancjami. Kontakt z substancją żrącą miał wówczas, gdy musiał wypełnić puste pojemniki kwasem. Ten kontakt nie był jednak stały, a li tylko chwilowy.

Natomiast jako wydawca magazynowy prace załadunkowe i wyładunkowe wykonywał za pomocą wózka widłowego, a gazy techniczne w butlach rozwoził przy użyciu wózka akumulatorowego. Nie był zatem narażony ani bezpośrednio na dźwiganie towarów ani na bezpośredni kontakt z materiałami niebezpiecznymi (wybuchowymi, trującymi, pylistymi czy żrącymi). Towar ten był bowiem już załadowany w szczelne pojemniki czy butle.

Należy podkreślić, że również następca prawny pracodawcy skarżącego wystawiając świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie uznał prac przez niego wykonywanych w spornym okresie za prace w szczególnych warunkach.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie daje zatem podstaw do uznania, aby wnioskodawca w okresie od 13 grudnia 1977 roku do 31 grudnia 1994 roku pracował w warunkach szczególnych. Z zestawienia bowiem § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000r. II UKN 39/00, (OSNAP 2002/11/272) warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 - OSNP 1998/21/638).

Tylko bowiem stale wykonywanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, zgodnie z art.

32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu nie wykazał, aby w w/w okresach wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę w szczególnych warunkach.

Skoro zatem wnioskodawca w spornych okresach oprócz prac w warunkach szczególnych (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe, napełnianie pojemników substancjami toksycznymi, żrącymi lub parzącymi w transporcie) wykonywał jeszcze inne prace (nadzór i zabezpieczenie przewożonego towaru oraz wypełnianie dokumentacji związanej z transportem i zapłatą za towar, prace załadunkowe i rozładunkowe nie mające ciężkiego charakteru, transport towaru wózkiem widłowym i akumulatorowym), które takiego charakteru nie miały to oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. W ramach bowiem obowiązującej go dziennej normy czasu pracy wykonywał oprócz prac, które szkodliwie oddziaływały na jego organizm, także prace które takiego charakteru nie miały. Stałe wykonywanie prac w szczególnych warunkach, w pełnym wymiarze czasu pracy stanowi niezbędny warunek do zaliczenia danego okresu pracy do pracy w warunkach szczególnych.

Dodatkowo należy wskazać, że organ rentowy błędnie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku. Z przeprowadzonego bowiem postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca pracował przy naprawach samochodów zarówno w kanałach remontowych jak i poza kanałem (poza kanałem naprawiał silniki, malował części od samochodów). Tymczasem pracą w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A działem XIV poz. 16 są jedynie prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Wnioskodawca nie wykonywał takiej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako mechanik zajmował się naprawą wszystkiego co się w samochodzie popsuło, a nie tylko tych rzeczy, przy naprawie których konieczna jest praca w kanale remontowym. Powyższe potwierdził sam wnioskodawca wskazując, że naprawa pojazdów samochodowych w kanałach zajmowała mu około $\frac{3}{4}$ dnia pracy, natomiast pozostała część dnia roboczego zajmowały mu prace remontowe poza kanałami.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wnioskodawca nie wykazał, aby pracował w warunkach szczególnych przez wymagany okres, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.